

عنوان مقاله:

بررسی نظام منطقه ای کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس

محل انتشار:

چهارمین همایش علمی سراسری دانشجویی جغرافیا (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سیدمحمد سیدی اصل - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی ، دانشگاه تهران

ابوالقاسم محمودی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی ، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

احساس اتحاد و گروهبندی منطقه ای و بین المللی بین کشورها، وجود منافع مشترک بین آنهاست. مقدم ترین انگیزه‌های که کشورها را به گردآمدن در پیمان ها و اتحادیه ها، اعم از سیاسی و نظامی و امنیتی و اقتصادی ترغیب می کند، حفظ بهتر منافع در شرایط اتحاد و همبستگی و نیز کسب توان دستیابی به منافع بیشتر است. تاریخ دیپلماسی جهان در دوران معاصر آکنده از تشکیل اتحادیه های مختلف با اهداف و برنامه های گوناگون است. اعلام موجودیت شورای همکاری خلیج فارس در فوریه 1891 حاصل و برآیند طبیعی تلاش های شش کشور عربستان سعودی، بحرین ، کویت، امارات متحده عربی، قطر و عمان برای حفاظت دسته جمعی نبود. بلکه معلول تحولات شگرف اواخر دهه ی 1891 و به ویژه انقلاب اسلامی ایران که دیدگاه تجدید نظرطلبانه داشت، است. در اواخر 1891 میلادی اوضاع پرتلاطم ناشی از انقلاب اسلامی ایران موجب به هم خوردن وضع موجود در منطقه خلیج فارس گردید، و این امر بیش از همه سبب نگرانی کشورهای منطقه از لحاظ امنیتی شد. با توجه به مدل نظام های منطقه ای، کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس در چه مرحله ای از این نظام قرار دارند؟ هدف این مقاله بررسی جایگاه نظام منطقه ای کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس می باشد، و روش تحقیق بصورت تحلیلی - توصیفی می باشد

کلمات کلیدی:

ژئوپلیتیک، نظام منطقه ای ، شورای همکاری خلیج فارس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/152429>

